



**Conciones siue Conceptvs Theologici Ac Prædicabiles R.
D. Petro Bessæi SS Theol. Doct. Reg. Galliar. Oratoris**

De Sanctorum Festiuitatibus Anni totius, & aliis solemnitatibus - Opvs
Novvum, Figvris, Allegoriis, Similibvs Ex Sacris profanisq[ue] Scriptoribus
plenißimum, cum occurentium fidei controuersiam tractatione Editio
Qvinta. Nvnc Demvm Integre Svppletæ, Concionibvs Per Octauam Vener.
Sacramenti ...

Besse, Pierre de

Coloniae Agrippinae, 1629

In Festo SS. Apostolorvm Simonis, Et Iudæ.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56262](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56262)

IN FESTO SS. APOSTO-
LORVM SIMONIS, ET
IUDA.

Partitio.

1. De amicitia copula eiusque effectis.
2. De Apostoli Simonis titulo.
3. De perfectione eius à virtutibus petita.
4. De Apostoli Iuda vita meritis: & cur Trino-
mius.

Hac mando vobis, vt diligatis inuicem.
Ioan. 15.

FIGVRA.

Isai. 27.

Videre sibi vitus est olim Isaias Propheta duos equites vniuersum Babyloniorum agrum ferro & igne depopulantes, idolaque omnia ac simulacra solo prosternentes. Vt oculos mentemque in binos hosce bellatores coniicio, confestim ipse mihi persuadeo, Simonem ac Iudam iisdem non in seite posse figurari: duo namq; hi Apostoli ceu duo generosi equites, & Iesu Christi milites, omnem Persidis & Babylonis agrum percurrerunt, omnem longe lateque regionem depopulati sunt, paganismum profligarunt, idolorum cultum expulerunt, & hisce in regnis Iesu Christi crucem fixerunt. Antequam vero ulterius progrediamur, genua humi flectamus, oculos vero animosque in cœlum dirigamus, ac sancti Pneumatis subsidium efflagitemus, idque oratione & intercessione gloriosissimæ matris Mariæ, quam hac de causa cum Angelo saluantes, summa animi demissione recitabimus

AVE MARIA.

I.
Triplex a-
micitia.

Quotquot apud præcos de vera amicitia aut locuti sunt, aut scripserunt, triplicem eam fecere. Prima est consuetudinis, altera rationis, pietatis denique postrema. Prima ordi-

nariis ex occasionibus nascitur, quales sunt eodem viuere in contubernio, simul agere, colloqui, cohabitare, & conuersari simul: atque hæc hominibus cum belluis communis est, & non minus in inculta solitudine ac spelæis ferarum, quam inter ciues in oppidis reperitur. Altera à virtute, diuitiis, honore ac mutua quadam beneuolentia ortum habet; hæc non nisi hominum, & quidem omnibus est communis. Tertia ex amore Dei & religionis contrahitur, atq; hæc Christianorum propria est, nullum vero inter paganos locum habet. Prima quidem honesta & laudabilis est, secunda vtilis ac necessaria, tertia penitus cœlestis ac diuina. Horum omnium auctor magnus Augustinus, qui quadam homilia sic loquitur, *Amicitia consuetudinis oritur ex occa-* Hom. 38.
sonibus cohabitandi: honesta quidem hæc est & laudabilis; sed habent illam & pecora. Est alia superior amicitia, non consuetudinis, sed rationis, quam diligimus homines propter fidem & mutua beneuolentiam in hac vita mortali superius quicquid est, iam diuinum est. Quibus è verbis discimus Amicitia
amicitiam hanc pietatis, qua fratrem nostrum Christiana Christiana
Christianum ex puro Dei amore diligimus, virtus quæ- virtus quæ-
dam diuinam quandam virtutem est, ac veluti reli- dam diuina
quarum reginam ac principem. est.

Hanc Apostolus in ea, quæ ad Colossenses, Colos. 3.
vinculum ac combinationem perfectionis nuncupat, *Super omnia autem hæc charitatem habet, quod est vinculum perfectionis.* Ipsemet Charitas
Redemptor docuit in Euangelio ab vna hac vinculum vinculum
virtute vniuersa legis & Prophetarum præcepta dependere. Legis merito enim cuidam sciscitanti, *ecquod primum ac maximum in lege mandatum foret, paucis sic respondit, Diliges* perfectio-
Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, &c. & proximum sicut teipsum. in his enim duobus mandatis vniuersa lex pendet & Prophetæ.

Ex hac generali Saluatoris propositione & aphorismo tot exinde Apostolus conclusiones & consequentias elicit verissimas. In Epistola enim ad Romanos scribit, *Qui diligit proximum, legem impleuit.* Ad Galatas, *Omnis lex in vno sermone impletur, Diliges proximum sicut teipsum. & capite proxime sequenti, Alter alterius onera portate, id est, inuicem fraterno amore prosequamini, & sic* Rom. 13.
Gal. 5. & 6.
adim-

Clonias
legis com-
plementū,
Am. 13.

adimplebitis legem Christi. Equibus omnibus deinde hanc conclusionem generalem effecit in epistola ad Romanos, *Plenitudo ergo & complementum legis, Prophetarum & Euangelii est dilectio, & charitas.*

1. Petr. 4.
Charitas
peccata o-
pprimit.

Charitas sane virtus adeo diuina ac perfecta est, vt hominum peccata & abominaciones cooperiat. Sic namque Apostolorum Princeps loquitur, neophytis hanc commendans virtutem: *Ante omnia, inquit, mutuatam in vobismetipsis continuam charitatem habentes, quia charitas operit multitudinem peccatorum.* Plura ac maiora eiusdem virtutis præconia Seruator enuntiauit, cum charitate deleri scelerum etiam turpissimorum nauos, & animas penitus iustificari docuit, Magdalenam sic apud conuiuas deprædicans, *Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum.* Ergo ex Redemptoris sententia, charitas vt pote cœlica quædam virtus, peccata eluit, indulgentiam obrinet, animalque purissimas reddit.

Charitas
peccata c-
luit.

Hier. 8. &
habetur de
pan. dist. 2.

Atque hinc dicendi Augustinus occasionem sumpsit, charitatem esse salutis exordium, & boni ominis radicem. Vnde sic homilia quadam, quod inde in ius canonicum relatum est, locutus est, *Radix omnium malorum est cupiditas, & radix omnium bonorum est charitas.* Atque hinc sic efficio & concludo, Vbi non est charitas, nullum ibi bonum, probitas nulla, nulla opera bona, nullum denique meritum.

1. Cor. 2.
Beatitudo
charitati
promissa.

Soli & vnice huic virtuti cœlum reseruetur, & beatitudo promittitur. hoc vt dicam, persuasit Apostolus, sic Corinthios alloquens, *Nec oculus vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, qua preparauit Deus diligentibus se.* Videte ergo, vt cœlestem gloriam & æternam beatitudinem, quæ omnem sensus nostri captum & imaginationem longe transcendit, reseruatam asserat Deum amantibus. Neque enim ait cœlica gaudia manere illos, qui diuitiis affluent, doctrina illustres futuri sunt, permultum perferent ac sudabunt, non eos, qui statutum quadraginta dierum ieiunium integre seruabunt, non eos, qui rigide in corpus suum animaduertent, non qui elec-
mosynas largas in egenos effundent, at eos

duntaxat, qui in anima charitatem habuerint.

Charitas itidem piæ animæ nuptialis ac festiua vestis est, regium schema, quo solo Deo placemus, hoc destituti eidem displicemus. Clare hoc patet è parabola illa Euangelica, qua Rex quidam nuptias instituisse, & ad eandem magnam hominum vim inuitasse dicitur. Ipse ergo in tricliniura ac conuiuio locum ingressus, videt in ceteris hominem non indutum veste nuptiali & conuiuiali; cuius stomachando impudentiam taxat dicens: *Amice quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem.* Ceteros omnes sensus & expositiones silentio transiens, veterum Patrum auctoritatem secutus, vestem hanc charitatis schema ac symbolum esse assero, sine qua qui se Deo sistere voluerit, nec illa perfrectæ frontis est, maiestatem illius ostendit, suamque prodit impudentiam.

Charitas
est nuptia-
lis anima-
rum vestis.

Matth. 22.

Epregia hæc charitatis vestis adeo quidem Christo grata est, vt tametsi funesto passionis die totum corpus suum plagis & vulneribus in cruce concidi fuerit, tunicam tamen suam inconsutilem, quæ verum charitatis vestis symbolum est, lacerari, aut in partes dispartiri noluerit, vti apud Ioannem legere est: quo ille denotare mysterio voluit, plura se regium hoc charitatis paludamentum, quam pretiosum corpus suum facere, eo quod per huius contractionem vniuersus terrarum orbis & vitam accepturus esset, & ad vniõnem reuocandus, sed charitatis conscissio, schismata, rupturas & Ecclesiæ ruinam esset allatura.

Ioan. 19.

In lege Mosaica iussit Deus, vt tabernaculi cortinæ ex cocco bis tincto pararentur: quod Gregorius mandatum allegorice exponens, *Vos estis, inquit, fratres cortinæ tabernaculi, qui per fidem in cordibus vestris secreta cœlestia velatis: sed cortinis tabernaculi bis tinctus coccus, hic quippe ignis speciem habet, quid vero est charitas nisi ignis? sed ista charitas esse bis tincta debet, & per amorem Dei, & per amorem proximi.*

Exod. 26.

Greg. 10. 32.
in Euang.

Sunt hi duo sponsæ oculi, id est, veræ animæ fidelis, quos tanto pere Canticorum deprædicat liber, & oculis columbinis similes

Amor Dei
& proximi
sunt duo
sponsæ oc-
cyl.

Cantic. 4.

Cantic. 4.

esse ait, *Oculi tui sicut columbarum*. Vno Deum videmus, & videndo amamus; altero proximum, & cum conspiciat diligimus. Sponsus vnum solum dilectæ oculum celebrat, & extollit, amoreque saucius ait, *Vulnerasti me in vno oculorum tuorum*. Etsi vero duo amoris esse genera videantur, quo Deum, & quo proximum diligimus, tamen reuera vnus dumtaxat est, eo quod Deum propter seipsum, proximum vero propter Deum diligamus. Atque vt duo corporei oculi non nisi in vnum collineant scopum, & vnum idemque obiectum videndo habent, ita duplex ille cordis nostri amor non nisi vnum amando obiectum & subiectum habent.

Luc. 12.

Hinc in Euangelio Redemptor symbolicis & ænigmaticis verbis ait, *ignem venit mittere in terram, & quid solo, nisi vt ardeat? & veteri in Testamento mandatum Leuitis fuit, Ignis vt in altari semper arderet*. non ait numero multitudinis ignes, sed ignis in singulati: eo quod amoris, cuius ignis vera figura & symbolum erat, non nisi vnum esse in cordis nostri ara oporteat, ad Deum simul & proximum diligendum.

Leuit. 6.

Hanc ipsam ob causam idemmet Dei filius, magnus hominum legislator, toties vno duo hæc præcepto complexus, vt apud sanctum Ioannem, *Mandatum nouum do vobis, vt diligatis inuicem, sicut dilexi vos*, & capite 15. *Hoc est præceptum meum, vt diligatis inuicem, sicut dixi vos*. Deinde & in Euangelio hodierno, *Hæc mando vobis, vt diligatis inuicem*.

Ioan. 43.

Ioan. 15.

Quoniam vero textus hic Euangelicus in duorum Apostolorum, Simonis inquam & Iudæ anniuersaria commemoratione recitatur, Euangelii litteralem sensum omitrens, in duorum horum præconia & elogia me effundam, ea tamen methodo, vt primo de S. Simone, deinde de Iuda sermonem sim instituturus.

SS. Simon & Iudas Christi cognati.

Principio igitur, vltcrius antequam progrediar, considereris & memineris oportet duos hosce Apostolos, & natura fratres, proximos Redemptoris consanguineos, aut, vt vulgo loquimur, cognatos & patruales fuisse: eo quod S. Anna Ioa-chimo primo coniuge demortuo, Cleo-

phæ deinde secundis nuptiis iuncta fuit, fratri scilicet Iosephi. Deiparæ sponsi; cui & filiam peperit, Mariam iudem nomine, quæ deinde Alphæo nupsit; atque hæc, quæ propterea in Euangelio Maria Cleophæ, subaudi filia, dicitur, marito suo Alphæo, quatuor sanctos peperit filios, quorum tres de Apostolico fuisse collegio, quartus vero ob vitæ integritatem *Iustus* meruit nominari. Primo, Sanctum Iacobum minorem, verum S. Iacobus Apostolum, ac Redemptori Christo adeo vultu persimilem, vt à se inuicem vix dignoscerentur, ac propterea illius fratrem sæpe in Euangelio cognominetur. Secundo, Iosephum, Iustum, cognomento, vulgo Barsabam agnominatum, qui cum Matthia in electione ad Apostolatam ac sortitione pariatum fuit: denique duos hosce nostros Apostolos, Simonem simul & Iudam, quorum anniuersariam hodie celebritatem recolimus.

His obiter ac generatim præmissis, iam singillatim in Simonis nostri elogium (vt à Simonis nomine ipso feliciter ominoso auspicio) dico, nomen hoc felix & auspiciatum fuisse, multi illustres viros vtroque in Testamento illustres eodem donatos fuisse, tum suo cum decore, tum omnium stupore. Ecclesiastici cap. L. video Sacerdotis summi Onia filium, Simonem dici, magni sane nominis atque auctoritatis virum, ac cuius memoria in benedictione fuit apud posteros, cui hanc scripturam laudem attribuit, quod domum Domini suffulserit, atque auctoritate sua impedit, ne templum subuerteretur. Primo Machabæorum libro alius se mihi oggerit Simon, Pontifex iudem, ac Iudæ Machabæi bellatoris zelosissimi frater, & vniuersæ Iudæ dux & caput.

In nouo vero Testamento occurrunt & alii viri præstabiles, eodem insigniti nomine Primo namque Apostolorum Princeps Matt. 4. dictus est Simon, *Vidit duos fratres, Simonem qui dicitur Petrus, & Andream, & Matthæi decimosexto, Beatus es Simon Bariona*. Alium insuper Simonem Synagogæ principem, & in et Iudæorum primores in clytum Marci Euangelium suggerit, *In domo Simonis leprosi*. *Marthæus alium Simonem*.

S. Iacobus Minor Christo similis.

II. Simonis nominæ viri multi illustres donati.

Ecclesi. 10.

1. Mach. 3.

Matth. 4.

Marci. 4.

MONEM,

montem, Cyrenæum patria depromit, cui ea obigit felicitas, ut ipsa passionis Dominicæ die sacram Redemptoris crucem cum ipso ad vsque Calvariæ montem gestare meruerit, *Quendam hominem Cyrenæum, nomine Simonem.*

Matth. 26.
Mat. 8.

Non accensebo hunc Simonem illum eogumento magum, quem Actus Apostolorum describunt, qui ut aumen, licet falso & adulatorie, passim ab omnibus colebatur, & prodigia inaudita patrabat; de quo, quod Psalmographus de omnibus in genere impiis dixit, dictum est, *Deleatur de libro viventium, & cum iustis, & illustribus Simonibus non scribitur.* Denique post hos omnes, quod ad diuini huius nominis perfectionem, excellentiam & ornamentum periculum facit, videmus & insignem Apostolum, & e Messia consanguineis vnum hoc donatum esse nomine, & vix vllum illorum, qui illi fuere cognomines, meriti fuisse maioris, nisi forte Simon ille Bariona Apostolorum caput.

Mat. 68.

S. Simon
dictus Cananæus & Zelotes.

In Matt. 10.

Act. 1.

Lib. 1. c. 40

Sanctus Simon ergo à sancto Matthæo & Marco *Cananæus*, à Luca vero *Zelotes*; nuncupatur; quod prope idem est: Hebræa enim vox *Cana* zelum notat. *Cananæum* autem à *Cana Galilææ* vico appellatum putat D. Hieronymus, eo quod hoc illi natale solum. Inde tamen oriundum illum negant Beda & Nicéphorus. Hic tamen singularis est opinionis, creditque hunc, ob insignem erga Saluatorem eiusque Evangelium zelum, *zelotem* cognominatum. Sed bona eius cum venia audacter dixerò, illum in nominum interpretatione falli, eo quod *Cananæus* & *Zelotes* non nisi vnum quid denotent.

Lib. de Patr.
nomi 1. est.

In Acta.

Act. 1.

Lib. 2. c. 10.

Refert Isidorus Iacobo primo Hierosolymorum Episcopo demortuo, Simonem huic nostrum successisse, & vniuersa illi dicecesi præfuisse, ac tandem cum ætatis annum centesimum ac viceesimum attingisset, sub persecutione Traiani in cruce actum esse. Suffragatur eidem Beda. Sed opinio hæc nihil habet eum veritate commune, ut suo in Martyriologio testatur Episcopus Ado. Longius etiam abiens Nicéphorus Simonem nostrum esse credit sponsum nuptiarum in *Cana* celebratarum, ad quas Redemptor

ipse cum sacratissima fuit matre inuitatus.

Ceterum, si proprie loquendum, & ex veterum etymologia coniectura faciendâ est, mihi verisimile sit, Simonem *Hebræice obediens* denotare: atque hoc etymon Apostolo huic mire conuenit. Deo namque ipse obediens omnibus in rebus obediens fuit, & omnia illi vicissim in mandatorum diuinorum executione paruerunt. Diaboli imprimis, quos è corporibus energumenorum pellebat, homines deinde, quorum corpora sanitati reddebat, & animas ad salutem vocabat; denique vrbes, regiones ac regna. Pontum enim, Ægyptum & Mesopotamiam Deo asserit, demum quatuor elementa, mare enim illius iussu septuaginta hominum cadauera tempestate haulta in litus effudit, quos ad vitam non sine miraculo restituit; quin etiam illo iubente sacrificulos & idolorum mystas ignis absumpsit. Adeo ut insignis quidam vir, ac nouus quidam Thaumaturgus fuerit.

Miracula à
S. Simone
patrata.

Apo. 21.

Inter duodecim illas gemmas, quas Ioannes Apocalyp. 21. ut cœlestis Hierosolymæ fundamenta conspexit, quibus Apostolorum duodenorum ordine quodque suo nomina insculpta erant, video hyacinthum Simoni non inseite conuenire, & quidem miris analogiis & conuenientiis. Gemma quippe hæc subflaua est, & aeris coloris quam hoc Isidorus describit modo, *Hyacinthus non rutilat aequalit, sed cum facie cœli mutatur, sereno enim perspicuus est, atque græuus, nubilo coram oculo euanescit, atque marcescit.* Omnia hæc Simoni nostro mire aptantur, ipse enim plane cœlestis erat, eiusque mores & indoles cœlum redolebant, quoad res inferiores, & terrena immobilis erat, sed ad vel minimum motum influxumque cœlicum, animus eius omnem in partem facile mobilis: non illum flectere aut mouere terra poterat, sed prout allubebat & quocumque rapere volebat, cœlum influxu illum suo conuertebat. Verbo ut complectar, voluntati diuinæ perfectissime obediens, omnesque eius mutationes conuersionesque à primo illo mobili dependebant.

S. Simon
hyacintho
collatus.

Vt vero Apostoli huius præstantia & excellen-

Apostolica dignitatis magnitudo.

cellentia evidentius pateat, consideranda in primis est ingens illa ad quam euectus est dignitas, Apostolica inquam, quae adeo quidem eminens ac sublimis est, ut Apostolus Paulus gloriari ausus, quod ad tertium vsque caelum raptus fuerit, diuinam essentiam conspexerit, infinitum gratiae accepit cumulum, cum Apostolicam animo dignitatem versar, ad quam à Deo vocatus erat, tanti eam faciat, adeoque censet admirabilem, ea ut se penitus iudicet indignum, Qui non sum dignus vocari Apostolus, perinde ac si diceret, inter Apostolos cooptatum esse, adeo magnificum & eximium est, nihil ut ipse habere me credam, quo id promeritus videar.

1. Cor. 15.

Eiusdem dignitatis sublimitas ac magnitudo ex ipsis eiusdem Apostoli verbis, & quidem subtiliter admodum ex epistola ad Corinthios colligitur: Quod si, inquit, ministratio mortis litteris deformata in lapidi us fuit in gloria, ita ut non possent filii Israel intendere in faciem Moysi propter gratiam vultus eius, quae euacuatur: quomodo non magis ministratio spiritus erit in gloria? id est, si ad legem mortis ferendam ipse legislator tanta fuit gloria illustratus & amictus, ut radii ac fulgor quidam vultu eius toto emicuerint, qui altantes & insipientes ita afflarunt, ut obiecto velamine eius vultum regi oportuerit; equoq; lumen & splendorem in Euangelico ministro, qualis est Apostolus, effulgere par erat? equam meritorum & gratiarum claritatem in illius coruscare anima? quales fuisse oportet eos, qui Messiae & filii Dei vnigeniti fratres futuri erant? hoc namque nomine eos ipse donat, mox ut à mortuis rediuiuus resurrexit, dicens: Vade ad fratres meos, & dic eis.

1. Cor. 3.

Præter eminentem huiusce illustri dignitatis excellentiam, fuisse in Simone nostro & alia virtutum illustrium decora. In primis magna quaedam & admirabilis simplicitas, quae eum omnibus & amabilem, & nemini non admirabilem reddebat. Adeo ut vere in eo locum habuisse illud de Iobo Spiritus sancti testimonium verisimile sit, Et erat vis ille simplex & rectus, & timens DEVM, ac recedens à malo. Egregiae sane dotes, ad veri viri iusti perfectionem necessariae, quaeque omnes in sancto hoc Apostolo locum ha-

Ioan. 10. Simplicitas S. Simonis.

Iob. 1.

re. Primo namque dictus est Simplex, ut omnis malitiae, fraudis, imposturae, omnique fuci & hypocrisios expers fuisse significetur. In Hebraeo pro Simplex, legitur, Tham, id est, integer, perfectus, minime vaser aut versutus, ut integritas, sinceritas ac perfectio pro simplicitate capiatur. Atque egregiam hanc virtutem Apostolis suis Redemptor ante alias commendauit; dicens: Estote simplices sicut columba, & prudentes sicut serpentes. De eadem item virtute capienda sunt illa Apostoli verba in secunda ad Corinthios, Altissima paupertas eorum abundauit in diuitiis simplicitatis eorum. quasi dicat, si Dei famuli ac iusti à facultatibus & opibus terrenis parum instructi fuerint, tamen in virtutibus, & in primis in simplicitate, ditiores magis, abundant.

Exodi vicefimo sic iubet DEVS optimus maximus, Altar. de terra facietis mihi, vel de lapidibus, quos ferrum non tergit; si leuauerit super eos cultrium, polluetur. Equid numinis aut religionis, obsecro, lapidibus inest rudibus & impolitis? equae vero iis contaminatio & abominatio, qui scalprum, malleum aut ferrum subierunt? Hic scilicet laetet mysterium: saxa impolita & informia simplicitatis sunt symbola, quae omnis fuci artificisque expers est virtus, Deoque cum primis gratissima, iuxta illud Regii Prophetae de ea testimonium, Scio Deus meus, quo à corda probas, & simplicitatem diligis. 1. Par. 29.

Idem Rex animae huius virtutis necessitatem declaraturus, simplicitatem ac prudentiam, Redemptoris apud D. Matthaeum doctrinam secutus, simul in domo & anima Praelati, aut alterius cuiuspiam, qui aliis praest, debere stabulare, ait. Verba eius haec sunt, Et pauit eos in simplicitate cordis sui, & in electibus manuum suarum. quod Diuus Hieronymus ex Hebraeo sic interpretatur, Et pauit eos in simplicitate cordis sui, & imprudentia manuum suarum dux eorum fuit. in quo duo notanda veniunt. Primum prudentiam ac simplicitatem concurrere & simul gradi; deinde simplicitatem atque innocentiam idem prope esse, & pene in eadem proprietates coincidere. Hanc porro ob perfectionem Iob Pro-

Allegoria.

Psal. 78.

Pro-

Propheta celebratur, non minus quoq; no-
ster Apostolus.

Secundo, laudi Iob & Apostolo verti-
tur, quod rectus sit, recte gradiatur, nō clau-
dicans, aut hinc illineque à recto tramite
deflectens. *Rectus* in sacræ Scripturæ locutio-
ne, significat ac notat eum, qui recte legiti-
meque de religione sentit, sancte in Deum
credit, deque rebus profundis ac sublimibus
pie sincereque indicat. Hæcce porro rectitu-
dinis virtus tanti apud Deum pretij ac valo-
ris est, vt velut admirabūdas ac stupens P sal-
m. 72. *Quam bonus Israel Deus, his qui*
P salm. 7. *recto sunt corde!* & alio in loco, *Qui saluos facit*
rectos corde, in quo clementia eius & bonitas
elucescit.

Hanc in Dauide virtutem de prædicauit
Rex Philistharum Achis, dicens illi coram
1 Reg. 29. & in facie: *Viuit Dominus, quia rectus es tu &*
bonus in conspectu meo; & non inueni in te quid-
quam mali, sed satrapis meis non places. E contra
vero Apostolorū princeps Simonem Magum
coarguit, quod rectum coram Domino cor
48. 8. non haberet, dicitque: *Cor enim tuum non est*
rectum coram Domino.

Et sane tam hæc virtus in homine Chri-
stiano laudāda, quam oppositum illi vitium
probro ac vituperio dignum. Hinc exclamat
regius Propheta, *Rectos decet collaudatio,* per-
inde ac si diceret, si quis vllam in mundo
P salm. 32. laudem meretur, profecto qui recte incedūt,
& cor habent rectum, æternis sunt digni lau-
dibus. Is ipse hoc alio in Psalmo his testa-
P salm. 68. tur verbis, *Laudabuntur omnes recti corde.* Ad-
hæc ipsemet ob hanc perfectionem ac virtu-
tem Deus in sacris voluminibus passim de-
prædicarar & extollitur. Quapropter Moy-
ses omnia eiusdem mirabilia, & excellentis-
simos & illustrissimos maiestatis ipsius titu-
los colligens, rectitudinem inter alios collo-
cat, *Deus fidelis & absq; vlla iniquitate iustus &*
P salm. 91. *rectus.* Et toties in Psalms etiam leges, *Rectus*
P salm. 24. *Dominus Deus noster,* & alibi, *Datus & rectus*
Dominus.

Notandum porro hic, trinam in homine
in homine rectitudinem requiri, quæ & è sacris colli-
cite debent. gilitteris queat. Prima est cordis, vnde P sal-
P salm. 124. *mographus, Benedic Domine bonis & rectis*
corde. Secunda spiritus & mentis. hinc P sal-
P salm. 124. *mographus, Benedic Domine bonis & rectis*
corde.

Bessai tom. 3. De Sanctis.

mo quinquagesimo orat, *Cor mundum crea in Psalmo 50.*
me Deus, & spiritum rectum innoua in visceri-
bis meis. Tertia pedū, quod habet Ezechiel, *Ezech. 1.*
Pedes eorum pedes recti. Quisquis ergo pedes,
spiritum & cor rectum habet, is homo iustus,
quin sit, & sine errore iustitiæ iter insistat,
fieri nequit. E contra vero qui aliqua harum
rectitudine destitutus est, claudicet, & inrer-
dum in vallium abrupta ac præcipitia prola-
batur, necesse est.

Tertio, Iob laudatur, simul cum ipso &
Simon noster, velut his in doribus ac virtu- S. Simon
tibus pares, quod esset *timens Deum.* Et sane laudatus ob
cui is timor sanctus inest, infinitis dignus est timorem
laudibus. Quam porro illustris est, virtus Dei Dei.
timor! Hanc in Ecclesiastico radicem sapien- *Ecdi. 1.*
tiæ appellat Sapiens, *Radix,* inquit, *sapientia*
est timere Deum. Rex David eam esse ait eru-
cem & crucifixionem carnalium affectuum,
& orat, *Confige timore tuo carnes meas, à iudicijs Psalmo 118.*
enim tuus timui.

Magnus Gregorius de sancto hoc timore- *Lib. 6. c. 24.*
re in Moral. loquens ait, quod nauibus in
medio oceano agitatatis est ancora, hoc ani-
mabus in mundo Dei timorem esse. Loquen-
tem accipite suis ipsum verbis, *Ancora cordis*
est pondus timoris: & sicut maioribus ac di-
toribus nauibus maiori ancora opus est, ita
quò iustior homo, maiore timore indiget. Nauis
quæ ancoram non habet, qua in tempesta-
tibus & fluctibus fundetur ac figatur, in
summo naufragij versatur discrimine, sic &
anima, quæ in mundi huius oceano timore
Dei est destituta, ad resistendum tentationi-
bus, passionibus coercendas, & aduersus tem-
pestates & procellas insurgentes sese tutan-
dam impotens est.

Notaui iam olim in Ecclesiaste illustrem
sententiam proposito huic mire quadratam,
quam vobis proferre est animus ait ergo Sa-
piens, *Deum time, & mandata eius obserua hoc Eccles. 12.*
est n. omnis homo. Id est, in hoc omne esse, vir-
tus, partes, mūnus, officium, & vniuersa ho-
minis eius, qui ius & rectum colit, vita consi-
stet, in hoc cōpletur & lex & Propheta. Hinc
alius quidam interpretes paulo hæc superiora
expoluit dilucidius dicens, *Deum time, &*
mandata eius obserua: nam in hoc consistit om-
nium hominum perfectio.

Nana Quod

Psalm. 34.

Quod ipsum probe perspectum & com-
pertum habens Dauid Rex, rebus regni pau-
latim sepositis, de ijs, quæ ad conscientiam
spectant, acturus, & summo Monarcha in
Ecclesiasten mutatus, filios velut ad lectio-
nem audiendam conuocat, dicens: *Venite fi-
lij, audite me, timorem Domini docebo vos.* non
potro eos edocturus est siderum cursus, non
coelestium sphaerarum motus, non occulta
influxuum arcanaque mysteria, nō locorum
imaginariarum inania, non fluxum & re-
fluxum oceani, non quæ de vacuo sunt con-
trouersias, non abstractiones mathematicas,
non quadraturam circuli, sed *timorem Domi-
ni* docebit eos. Est hæc lectio penitus diuina &
scientia cum primis necessaria, ac præ omni-
bus permagni momenti. Vt ergo materiæ huic
finem imponam, cum eodem Rege excla-
mabo, *Beatus vir qui timet Dominum, in man-
dato eius uolet nimis.*

Psalm. 111.

III.

Charitas
magna Si-
monis.

Præter simplicitatem, quæ nos tam-
diu morata est, Simon noster, cui hæc per-
fectio minime defuit, charitate etiam & ze-
lo mire excelluit; hinc & *Zelotes* dictus est,
ab amore scilicet & zelo ardentissimo, quo a-
nima eius aestuabat. Quo nomine & Deus
olim est uocatus; quod proinde illustre &
gloriosum est. Vnde in Exodo legitur, *Do-
minus Zelotes nomen eius;* & alibi, *Domini
Deus tuus fr. ritus, zelotes,* amore scilicet & ro-
bore plenus.

Exod. 12.

Exod. 20.

Num. 24.

Fuit ergo in lege Euangelica Simon, quod
in Moisaica Phinices filius Eleazari, magni Aa-
ronis nepos, de quo hoc in libro Numerorū
datur testimonium, *Et erit tam ipsi, quam se-
mini eius pactum Sacerdotij sempiternū, quia ze-
latus est pro Deo suo, & exsternit scelus filiorum Is-
rael.* Non minor reuera Simonis nostri fuit
zelus: nam Dei sui nomine & ob Ecclesiæ e-
ius exaltationem mirum & inauditum præ-
tulit, abominationes expians, idola subuer-
rens, & in puincijs illis remotis peccatorum
sentientia excaudicans.

Potuit ergo gloriosus hic Apostolus
CHRISTVM Redemptorem iisdem affa-
ri verbis, quibus olim DEVM Elias suum
deprædicans zelum, *Zelo zelatus sum pro Do-
mino Deo exc. citum, quia dereliquerunt pactum
Domini filij Israel, altaria tua destruxerunt, &*

2. Reg. 19.

Prophetas tuos occiderunt gladio. Non miro-
Zelus Sime-
rem gloriosus Apostolus Simo zelum in me-
dio nationis barbæ, ac cælo peregrino præ-
ratus cum
tulit, extremo honoris diuini zelo ardens, & zelo Elia.
sum moperere dolens, quod diuina lex omniū
pedib. protereretur, ac sancta conculcare-
tur, & totus omnino orbis à Deo sui obsequio
deflexisset.

Ardens Apostoli huius zelus reuocat mi-
hi in memoriam æstuantem regis illius cha-
ritatem, qui hoc sibi scribit elogium, *Zo-
lus domus tua comedit me, & opprobria expro-
brantium tibi ceciderunt super me* & alio loco: *Psalm. 118.
Tabescere me fecit zelus meus, quia obliui sunt
verba tua inimici tui.* quasi dicat, Tanto te,
Domine Deus, affectu prosequerbar, tantoq;
erga te amore æstuabam, ut languerem mo-
Item cum
riando, & languendo morerer, conspicuus zelo Dau-
eos, qui me impetebant, impune te offende-
re, & uerborum tuorum obliuisci. Pari-
demque fuit nostri Apostoli zelus; quocun-
que enim transibat loco, tam ardentem erga
diuinum cultum ardorem ac zelum exhibe-
bat, graue illi ut esset, & tormentum morte
intolerabilius, videre Deum ad iracundiam
concitati, & diuina mandata quodammodo
ludibrio haberi. Ecclesiæ scilicet eius zelus ani-
mam huius noctu & interdum sine ulla cella-
tione adurebat.

Cur ergo, Christiane, ad Apostoli huius i-
mitationem DEI tui honorem in omnibus
non zelaris? cur inquam, ubi numen eius vio-
lari aduerteris, non indignaris & succederis?
si vel minima amoris diuini scintilla in corde
tuo scintillaret, quoties ullum consciti de-
lictum cernis, toties tibi pectus gladio tra-
ijci putares, & intimo doloris sensu confi-
cereris. Meminisse te oportet eorum, quæ
in libris Regum de Abisai scribuntur. Hic er-
go pro eo quo, in Regem suum Dauid erat
affectu & amore, insignem pro honore eius-
dem zelum ostendit; ubi illum probrosa ac
virulenta maledici Semei lingua profcindi
inaudijt. quam obrem stomachatus ait, *Quare
maledixit canis hic morturus Domino meo Regi:
vadam & amputabo caput eius, ut scilicet hoc
pacto honori regio parem vindicias, & tan-
tum in scelus digna castigatione animad-
uertam.* Quare ergo, ubi DEVM delictis
morta-

mortalium negligi, proculcari, ac violari cernimus, patet non præferimus animos? cur simili affectu non inardescimus, cum blasphema ac contumeliosa in Deum optimum maximum lingua peccatores feruntur, tantaque in illum iniurias irrogant: hinc scilicet fieri dicam, quod sancti huius pijque Domini honorem non zelemur. Si enim fidei clientes esset: us, & obsequio illius deuotissimi, quæ in bonum illum Dominum committuntur iniuriæ, nos tangere deberent & offendere, honoris nepe illius zelus & Ecclesiæ eiusdem bonum præ ceteris nobis cordi essent oportet.

Matth. 15. Iudas Machabæus cum militem in aciem produxisset, & ad fortiter certandum eum iam in proinctu animasset, *Statuerunt illi dimicare fortiter, eo quod ciuitas sancta & templum periclitarentur*, deque vtriusque honore ageretur. Periclitaturos quidem nouerant & coniuges, & liberos, fratres, & amicos, cõsanguineos, ac reliquas in vrbe relictas facultates; sed angebat illos quam maxime templi sanctitas, & summus, ne ipsum deuastaretur, & profanaretur, motus: vt de aliarum rerum iactura parum, aut nihil omnia laborarent. Omnia hæc exempla coarguunt, accusant ac pudorem incutiunt, nobis tam exiguum in religione conseruanda, & honore Ecclesiastico propugnando zelum declatantibus. Denique omnis homo iustus duplicem habeat zelum oportet, vnum erga honorem Dei, alterum in proximi salutem; & duplex hic zelus insigni quadam ratione in Apostoli nostri anima eluxit.

Apoc. 10. Ait in Apocalypsi sua Ioannes vidisse se olim Angelum fortem ac potentem, cælo descendentem, nube amictum, & inidem in capite habentem, cuius facies solis instar rutilabat, & pedes vt columnæ ignitæ: habebat is manu librum patentem, & pede dextro mare, sinistro terram premebat. Prodigiosa profecto hæc visio est, per quam ad litteram *Iesus VM CHRISTVM* signari fit verisimile; ita namque interpretantur Beda, Primasius, Richardus, Victorinus, Pannonius, & alij pluri, per pedes hos misericordiam & iustitiam designari credentes. Sed allegorice denotare etiam Angelus hic potest omnem in gene-

re concionatorem, & sanctum Simonem nominatim. Dicitur autem est Angelus, quod Dei & Legatus & Apostolus esset: iris capitis symbolum est pacis, quam terris incognitis annuntiauit; pedes instar columnarum ignitarum amor sunt Dei & proximi; libet quem manu tener sacrosanctum est Euangelium; pedes aquis & terræ impositos habet, quod diuina terra marique & in omnibus orbis angulis mysteria diuulgavit.

Huius rei figura sunt duæ illæ catenæ *Exod. 28.*

Pontificio Rationali annexæ, *Facies*, inquit, *in Rationali catenas sibi inuicem coherentes ex auro purissimo*. Duæ illæ catenæ aureæ, in pectore, quod cordis est sedes, collocatæ, & Rationale summi Sacerdotis connectentes, duplicem denotabant charitatem, quæ in vero Iesu Christi Sacerdote, qualis haud dubie sanctus Simon fuit, locum habere debet; primo scilicet amor Dei, deinde & proximi: aurum quippe symbolum est charitatis, quæ cætera Aurum regina virtutum est, vt inter reliqua metallum aurum.

Omnibus iunctim Apostolis Redemptor dixit, *Vos estis lux mundi*. Verum præcipue ac nominatim in Simone nostro hoc habet locum. Fuit etenim Ioannis Baptistæ ad instar in gentilitatis deserto, *Lucerna ardens & lucens*. Mire namque cum doctrina, cum miraculis in barbaris & paganis illis regionibus coruscavit, & duplicem erga Deum quam proximum charitate flagrauit. Ignis autem hic & ardor Apostolo & concionatori Saluatoris imprimis est necessarius. Vt enim lampadem lampas alia accendere nequit, si sit extincta, ita nec Prælati aut prædicatores diuini amoris incendio succendere alios, si lumine ipse ac diuini amoris facibus destitutus est.

Docta illa, sapiens & industria rerum magistra natura cor humanum fecit calidissimum, quod ipsum vitæ sit domicilium, & ab ipso velut omnis caloris fonte & origine vitalis calor, qui est primarijs naturæ fundamentis est, promanans, omnibus se membris communicet. Qualis igitur esse Prælati sunt latus debet, qualis prædicatores, qui in mystico & spirituali Ecclesiæ corpore cordis veluti occupat locum, qui ingenti charitatis

igne ardens & inflammatus, diuino frigida hominum pectora amore debet succedere, quos omnes vera magni illius corporis myfici (cuius caput est Christus, & nobiles eiusdem partes Præsules sunt) membra esse certissimum est?

Exod. 28.

In sic olim in Exodo Deus optimus maximus, vt duodecim tribuū Israelitarum, quibus vniuersus ille populus continebatur, nomina duab. gemmis insculperetur, quas summus Pontifex in humeris gestabat, itidem alijs duodecim gemmis pretiosis, quas in Rationali pectori superimposito idem ipse gerebat. Illustre & singulare hoc mysterium est, quo docemur, animas Pastoris alicuius aut Superioris curæ concreditas, ab eo ardenti amore in corde, & assiduo labore in humeris gestandas. Quod præ reliquis Prælati Simon noster p̄stitit, qui ex amoris tum erga Deum, tum erga proximum magnitudine, Zelotes meruit appellari.

Magna doctrina Simonis.

Nec vero hic perfectionum Apostoli nostri finis est; nam & maxima & profundissima sese exerit doctrina, eumque admirabilem facit: legitur namque, vno minus anno Euangelium in Perside & Babylonio tractu annuciando, quater & amplius mille animas Christo ac fidei afferuisse. Hæc scilicet vna è primarijs & maxime essentialibus ad perfectionem assequendam est rationibus in illo, cui aut aliorum regimen incumbit, aut verbi Dei promulgatio cordi est. In huius rei figuram Hebræorum Pontifex Rationali suo insculpta gerebat duo illa vocabula, *Vrim & Thummim*, id est, doctrina & veritas, vel; vt alij transferunt, *illuminatio*, doctrinæ scilicet, & *perfectio*, putæ vitæ, vt facere simul & docere posset: hæc namque principes dotes, ac singularia Apostoli, aut summi alicuius Sacerdotis ornata sunt.

Eloquentia S. Simonis.

Doctrina igitur hæc summo quodam in gradu & quam perfectissima in Simone nostro eluxit, cui admirabilis & incomparabilis quædam accessit eloquentia, eaque non mundana, aut fucata; sed secundum Deum ac simplex, omnis artificij ac fuci experta, efficacia verba proferens, corda hominum conuertens, peruicaces edomans, igno-

rantes docens, & ab erroribus liberans, & affirmatos violenter quodammodo in suam sententiam pertrahens. Hinc sponfus sponsam in Canticis sic alloquitur, *Mel & lac sub Cant. 4. lingua tua*, non ait, *in lingua*, sed *sub eadem*; quoniam Ecclesiæ lingua simpliciter loquitur, suis in orationibus curiosa non est, nouitatem omnem detestatur, flosculos negligit, omnisque verborum dulcedo ac lenocinium, quæ fatui ac loquaces mundi oratores tam impense ac laboriose confectantur, illi desipit.

Sanctus Paulus hoc in eloquendi genere i. Cor. 11. versatus, fateri ingenue non erubescit, non se in Euangelij promulgatione verborum elegantia, aut orationis artificio studuisse, non flosculos Rhetoricos confectatum, sed simpliciter, candide, ac sine vlllo furo aut arte locutum: quin & cœlitus se missum addit, hæc vt loquendi forma vteretur, atque hoc cœlestem eloquentiam spirare, contra vero qui agit, mundanam vanitatem redolere: *Non misit, inquit, me Deus baptizare, sed euangelizare, non in sapientia verbi, aut eloquentia fastu, vt non euacuetur crux Christi*, quasi dicat. Quemadmodum, vt mundo salutem Verbum Dei simplicitatem exhibuit, & quidquid altum & sublimitatem aliquam in sæculo sapiebat, totis viribus fugit: sic quicumque eius nomine & iussu animarum saluti procurande incubant, simplici stylo eloquantur oportet, nullamque in verbis vanitatem aut arrogantiam oratoriam præferant.

Hanc ob causam asserit Diuus Thomas, 2. 2. q. 179. Iesu Christi discipulos recepisse donum linguarum, non vt oratores essent, aut fierent, non vt verborum elegantiam affectarent, non vt figuris Rhetoricis vterentur, non vt sermonis artificium fucumque ambirent, sed vt simpliciter simplicem veritatem annuntiarent. O tempora! ô mores! ô sæculi nostri infortunium! Hodie namque concionatores magis verba elegantia, scitæ, & aulicos potius quam Euangelistam referentia, quam solida, pia, proximumque edificantia querunt. Quocirca sæpenumero Deo dant pœnas, illiusque prouocant iracundiam.

Acharu

Prædicatores hodie nimio opere elegantiam confectantur.

Achan omnium Principum Israel sententia idcirco lapidibus obrutus fuit, & propter ipsum populus uniuersus iratam Dei dexteram sensit, quod est vastatione & deuastatione Ierichuntina, Dei iniussu, linguam auream (sic namque legunt Hebræi, & post Origenem Diuus notat Hieronymus) clanculo sustulisset. Quid hoc sibi, quæso, vult: eum hunc tam rigidum irrogatur supplicium? Itane in militem animaduersum oportuit, cuius omnis vita, scopus, intentio, finis est prædas agere, & numquam non aliena diripere, quod tantillum sustulisset, idque in solo alieno & hostili? Aliquod hic celari mysterium fit verisimile. Vt nimirum hinc nemo nostrum non videat, illos IESV CHRIS T I milites & concionatores potissimum vindicem Dei dextram sentire debere, qui in anathemate & maledictione Hiericho linguam diripiunt auream: id est, qui verba elegantia, & conceptus profanos è scriptis ethnicorum tollunt ac seligunt, eaque furtiue & clanculo in cathedras concionatorias adferunt, & Augustini, Ambrosii, Gregorij, Hieronymi, aliorumque Patrum antiquorum loco Platonem, Cicerones, Aristoteles, Plinius, Plutarchos aliosque ad Euangelicam doctrinam confirmandam citant ac depromunt, quasi adscititio illo colore verbum Dei colorati opus haberet. Verum hoc Deum optimum maximum non mediocriter offendit, inque verbi eiusdem dedecus & contumeliam cedit.

Moses cum petram virga percuteret, aquarum inde elicit abundantiam, quod verbo ac voce se posse facere minime sperabat. Causa vero, propter quam hodierna die aquas petris prædicatores non eliciunt, id est, præfractos peccatores concionibus ad lacrymas & gemitus non compellunt, hæc est, quod verbis asperis, acerbis, & ad corda penetrantibus eos non feriant, sed placidis & lenibus vtantur, ac nouitatibus exoticis, fucis Rhetoricis, & jocis mimicis & histrionicis illorum auribus seruiant, risum captantes potius, quam ad lacrymas eos concitando.

Ille jaculantium habetur peritissimus ac

dexterrimus, qui scopum rectius ferit, sagittasque dirigit melius: Sic ille concionantium tor saggitacensendus est optimus, qui verbi diuini telorio collatus corda hominum directius petit, auribus non assentatur audientium, verba affectata exquisitaque depromendo; nec oculis seruit, egregios, peregrinos, nouos & aulicos gestus præferendo. Hinc sapiens quidam dicere solebat, tria in loquendo hominum vitia esse, quædo vitia primum, pauca scire, ac doceri nolle; alterum multa scire ac docere nolle; tertium denique docere optime, ac viuere pessime. A triplici autem hoc vitio Simon noster immunis fuit: pure namque ac simpliciter Euangelium annuntiavit, & peccantium corda recta petijt, ad Deum illos conuertendo, & ad vitam emendationem pertrahendo; diuina mysteria docte ac sublimiter edocuit; atque vitam integrã ac sinceram duxit, vitam verbo, mores sermonibus, manus linguæ adaptando; quæ veri sunt concionatoris; & Doctoris Euangelici symbola: Verum in Apostoli huius præconijs nimius sum; nam & de fratre eius dicendum est, illi etenim secundam concionis partem referuaueramus, atque illam in eo finiemus.

Sanctus ergo Iudas, eius vt vitam & laudes à nomine & titulo auspicemur, trinominus fuit: Primo namque vocitatus fuit *Iudas Iacobi*, supple frater, quo eum nomine Euangelista Lucas donat: at Marcus & Mattheus *Thadaum* uuncupant. Vocatus fuit insuper *Lebbaus*, vt quidem S. Dorotheus in Synopsi, Chrylostomus, ac Nicephorus tradunt. Sic enim Græce in S. Matthæi legere est Euangelio: *Ἰουδᾶς ὁ καλεῖται Λεββαῖος*, id est, *Lebbaus* cuius qui cognominatus est *Ihadæus*. In textu Syriaco id ipsum etiam legere est. *Lebbaus* porro Hebraica notione, vt quidem linguæ eiusdem callentissimus tradit Hieronymus, duo designat; *cor & leonem*: ad declarandum fortasse, Apostolo huic leoninū cor fuisse, ac leonis instar generosum extitisse. *Leba* cor sonat, & *laba* leonem. & egregia hæc significatio in nomine illius incisa denotabat occulte, nobile illum cor & leoninam quamdam generositatem animo insculptam habuisse.

Nnnb 3;

Ali-

Aliqui horum omnium nominum redde-
 rationem conantur; quam approbare atq;
 vt verisimilem amplecti videtur Iansenius.
 Tradunt ergo, Iudæis fuisse consuetudinem,
 quæ & hodie apud eos viget, ob reuerentiam
 scilicet ac venerationem magni sacrique no-
 minis illius tetragrammati *lehoua*, vt si quis
 suo nomine tres aut quatuor sancti huius no-
 minis characteres includeret, nemo eo te-
 meritatis aut præsumptionis pertingeret, hoc
 vt ipsum nomine vulgo vocitaret, præsertim
 in quotidiano ac familiari colloquio, sed si-
 mile aliud illi pro hoc inderet. Quoniam ve-
 ro *lehoua* omnes nominis *lehoua* litteras in se
 complectitur, interposito insuper Daleth; a-
 liud illi eius loco inditum nomē fuit, *Lebbaus*
 scilicet, id est, leo: eo quod Genes. 49. vnus ē
 Iacobi Patriarchæ filijs Iudas, dictus sit *Catu-
 lus leonis*: quin etiam *Thaddæus* significatione
 nomini Iuda par est. Iudas enim opus deno-
 rat, atque idem designat *Thaddæus*, à *Thoda*,
 id est, laude deriuatum. Verum opinio hæc,
 coniectura potius est, quam euidens aliquod
 argumentum: quin etiam nullius antiqui scri-
 ptoris auctoritate confirmatur. Deinde com-
 pertum etiam est, Ilcariothem, qui eodem lu-
 de donatus est nomine, nullum aliud eius lo-
 co habuisse.

Gen. 49.

S. Iudas Ie-
 su Christi
 fuit confan-
 guineus.

Hanc igitur de nomine quæstionem sepo-
 nentes aliud longe dignius tractabimus, A-
 postolum scilicet hunc multas quidē ob cau-
 las magnam mereri laudem; in primis vero ob
 generis nobilitatem & sanguinis, eo quod se-
 cundum carnem Iesu Christi Redemptoris
 nostri fuerit cognatus, vt supra initio con-
 cionis commemorare memini: atq; hanc et-
 iam ob causam inter Messie fratres ab ipsis
 Iudæis fuit connumeratus. Apud Matthæum
 namq; legere est; *Nonne mater eius dicitur Ma-
 ria: & fratres eius Iacobus & Ioseph, & Simon &
 Iudas apud nos sunt.*

Matth. 13.
 S. Iudas di-
 ctus frater
 Domini à
 Iudæis.

S. Iudas
 duorum A-
 postolorū
 ater.

Præter naturalem hanc prærogatiuam ac
 priuilegium generis, honori quoq; illi & lau-
 di fuit, quod duorum magnorum Apostolo-
 rum, duorum illustrium Ecclesiæ ac mundi
 totius Principum (*Constitu: s eos Principes super
 omnem terram*) frater fuerit, Sanctorum Iaco-
 bi nimirum & Simonis. Si Zebedæi & Ioan-

nes & Iacobus, hoc cognationis nixi fulcro,
 & originis sue splendore gloriantes, eo audaci-
 ciæ vel audacis potius præsumptionis vene-
 rint, vt petente & intercedente matre, à qua
 hunc honorem acceperant, mundo eos ef-
 fundendo, dexteram ac sinistram, id est, sum-
 mos honoris ac dignitatis gradus, Messie in
 regno petere sint ausi; S. Simon sane & Iudas
 eodem iure niti ac gaudere poterant, & con-
 sequenter ad eandem aspirare dignitates; sed
 humilitate atq; animi demissione longe aliud
 suadente, sapientiores fuere, & terrenis hono-
 ribus tantopere non inhiarunt.

Sanguinis porro nobilitas, generisq; sple-
 dor homines reddere arrogantes, superbos &
 insolentes solet: vt Osee Propheta obseruat
Osee 9.
*Gloria eorum à partu & ab utero, & à
 conceptu nascitur, quasi dicat, Gloriantur & in-
 solefcunt, quod nobiles eos natura constitue-
 rit, & quod prima in orbem ingressio nobilitatis
 in eos iura contulerit. Idem propemodū
 suis in Prouerbijis docuit Salomon, *Gloria fi-
 liorum patres eorum* id est, filijs audaciam &
 animos suggerit elatos nobilibus prodijisse pa-
 rentibus. Hinc multoties Iudæi gloriabantur,
 quod Abrahæ, Isaac ac Iacobi, veterum in quâ
 illorum Patriarcharum, qui omnis nobilitatis
 mundi flos atq; ornamentum fuere, essent
 proles.*

E contra vero serui Dei ac veri discipuli Serui Dei in
 Iesu Christi hæc omnia vili pendunt, & hu-
 mana hosce intuitus velut inania ac quib-
 nobilitate
 quiliam negligunt, & in sola virtute omnem collocant.
 nobilitatem collocant Hinc alios nullos esse
 nobiles credunt, quam qui probitatem, vir-
 tutemq; sectantur, ac nullis se dedunt vitijs.
 Sic nobilem virginem Celantiam edocuit
 Hieronymus, sic illam commonefaciens, *So-
 la apud Deum libertas est, nō seruire peccatis; sum-
 ma apud Deum nobilitas est, clarum esse virtuti-
 bus.*

Osee 9.

Prou. 17.

Hieron. ad
 Celantiam.

Chryst. in
 Matth.

re detrectat, qui passionum indomitarum imperus retundit, illum vere esse illustrem & inclytum censeo. Huiusmodi quid scribit & S. Bernardus ad summum Pontificem Eugenium: *Genus Apostolorum est non aliunde nobile, quam morum ingenitate, & fidei fortitudine id est, sola virtus ac vite sinceritas, non autem sanguis aut natura suam Apostolis nobilitatem attulerunt.*

Agnouerunt hoc & barbari, ethnici & infideles. Hinc scite Atheniensi cuidam patrie illi vilitatem exprobranti, & Scytham, quasi barbarum & immitti celo natū probrose nuncupanti respondit Anacharsis, *Mibi probro patria est, sed tu patria.* perinde ac si diceret: Tameñ genere & patria minime sum nobilis, sum tamen virtute, sed te, licet Atheniensis sis, & natura te nobili loco nasci fuerit, vitia ac vite improbitas plebeum ac triualem constituant. Hæc Diogenes Laertius.

Iphicrates veterum illorum ducum facile princeps, cuidam generis obscuritatem exprobranti, ac futorem illi patrem obijciant non minori verborum acrimonia quam elegantia idem prope respondit, *Meum genus à misso initium sumit, tuum autem in te finit, ac quodammodo sepelitur quasi dicat; Primus stirpi ipse mee nobilitatem ac decus attuli, tu tuq; futurus es probum ac postremus.* Hæc Plutarchus.

Permitte me huc etiam afferre, quod eadem de re sentit Ouidius, libere rei huius veritatem asserens,

*Nec census, nec clarum nomen auorum,
Sed probitas magnos ingeniumq; facit.*

dicere vult, omnem locupletem ac nummatum, virtute atque ingenio destitutum, obscuro ac plebeij esse generis: at qui dotibus hisce ornatus fuerit, tamen inops, merito ut nobilissimum habendum.

Rogatus olim apud Stobæum Democritus, qua tandem in re hoc ipsum, quod dignitatem generis dicimus, vera inquam nobilitas, consisteret, sapienter admodum respondit, *In pecudibus nobilitas consistit in corpore, in hominibus vero in moribus animi candidis, & laudabilibus.* Dicere quoque genere illustribus

pro more habebat Solon, longe esse optatus, illustrius, atque honestius virtute quem nobilitari, quam jam inde matris ab utero hoc ornamentum efferre, & nobilem stirpem & sanguinem continua parentum, a uorum, proauorum & maiorum successione accipere.

Tradit Herodianus Maximum Imp. missis ad Senatum Romanum litteris hæc inter cetera scripsisse, *Parum admodum prodest generis & corporis nobilitas, ubi vera deest animi nobilitas, virtus scilicet atq; probitas.* Ita se verissime res habet; quid enim profuerit fructui, qualis qualis demum is fuerit, è procera, pulchra, generosa arbore prodijisse, si ipse vel putridus sit vel insipidus? ut non enim eodem è trunco, eadem radice rosas enasci cernimus, & spinas; sic etiam credendum est, ac re ipsa sæpenumero fieri videmus, eadem à familia alios prodire honestos & probos, alios vero scelestos ac perditæ vitæ. Ita eodem Rebecæ utero, ut in Genesi legere est, gemini variae inter se indolis prodierunt, vnus quidem vrsi instar hispidus, alter vero læuis ac glaber; hic electus Deoq; carus, ille reprobarus, exosus & profanus.

Peregrina hæc apophthegmata ac sententias ethnicorum è scrijjs eductas idcirco hic vnum coacervare in locum volui, ut hinc vobis manifestum fiat, Apostolum nostrum, tametsi sanguine & ortu nobilem, utpote Messia ac filij Dei cognatum ac consanguineum, non hoc tamen nomine redditum esse insolentiorum, nõ idcirco elatiorum induisse animos, sed hinc occasionem sumpsisse potius, eo se deijcendi profundius: utpote cui exploratum esset, in sola nobilitate virtute ac fido constantiq; Dei obsequio consistere.

Accedit ad hanc generis magnitudinem & splendorem, quod ceteros inter Apostolos Iudas noster insigni Ecclesie Doctoris meruerit titulo decorari, atq; ut talem doctissimam scripsisse epistolam, quæ & canonica habetur, & inter septem Epistolas Catholicas recensetur, magnoque ab vniuersa Ecclesia honore afficitur, ac passim recipitur. Cū ergo illi, teste Nicephoro, satis haudquaquam esset, per vniuersam Iudæam, Galilæam, Arabiam, Syriam

Solonis
Apophtheg.

Herodian.

Gen. 25.

S. Iudas
ram nobilitate in Dei
cultu collocabat.

S. Iudas
Doctor habitus
est Ecclesie.

Niceph. li. 2. cap. 40.

Matth. 11.

Operibus & verbis cognoscitur prædicator.

Philipp. 4. S. Paulus faciebat quæ docebat.

1. Timoth. 4. Quomodo Timotheum Apostolus moneat.

riam ac Mesopotamiam Euangelium annuntiasse, scriptis etiam fidem ac Religionem literis confirmare voluit, verum se Iesu Christi discipulum, verbo scilicet & scripto, sermone & effectu, quæ duo de veri Pastoris & veri Ecclesiæ Doctoris essentia sunt, exhibendo.

Hinc Ioannis Herodiana carcere detenti discipulis, de Messia venturi certitudine cum percontantibus mundi Redemptor ore suo dixit, *Euntes renuntiate I. anni quæ audistis & vidistis: quæ audistis in prædicatione, quæ opere vidistis & miraculis*, eo quod è duobus hisce capitibus, doctrina nempe & operibus, verus Doctor Euangelicus agnosci & possit & debeat.

Hinc & magni huius magistri exemplo apud Philippenses suos gloriatur Apostolus, ita se perpetuo vixisse & docuisse, vitam nempe prædicationi vsque quaque adaptando, nihil vt diceret in cathedra, quod non suo re ipsa tempore exequeretur, ipsosq; orat, horum vt æmulerentur, & huiusmodi in rebus se imitarentur, *Quæ audistis*, inquit, *& vidistis in me, hæc agite, & Domini pacis erit vobiscum*. Perinde ac si veller dicere, Scitote sæpe me vobis proposuisse, ieiunium vt seruaretis, in oratione essetis assidui, castitatem coleretis, carnem hanc comprimeretis, inimicis ignosceretis, injurias æquanimiter toleraretis, tentationibus animose resisteretis, aduersitatibus non crederetis, aduersus mundum certaretis, bonis incumberetis operibus, & poenitentiam amplecteremini: verum nihil vobis ipse dixi, nihil consului, quin id ipse primus re ipsa præstiterim, & vobis in hoc exemplo præuerim.

Hoc ipsum & discipulo suo Timotheo documentum dedit, hanc illi, postquam ipsum ad Ecclesiasticæ dignitatis culmen euexisset, methodum præscribens, *Emphra esto fidelium in verbo, in conuersatione*, id est, sic viue, itaque te gere, nihil vt in verbis vel operibus occurrat, quod fideles offendat. Vel etiam hoc sensu, ita sapiens, discretus, & prudens cum tuis in verbis, tum rebus, tam in prædicatione quam vitæ ratione esto, vt Dei serui hoc viso ædificentur, cernentesq; opera tua verbis respondere, ac per omnia coincidere, vt verum te ac perfectum Pastorem, ac sincerum Euangelij

ecclesiasten agnoscant.

Profecto, qui non nisi verba sectantur, at actiones negligunt; qui ore quidem concionatores sunt, at vita impostores, digni sunt, quibus illud Anacharsidis Scythæ in Græcos scomma accommodetur, vt refert Plutarchus; *Græci verborum magni Philosophi, sed vitæ & moribus leuissimi*. Non inepte, quin imo merito hoc ipsum omnibus Prædicatoribus oggeri queat, qui in cathedra Philosophos & Oratores agunt, verbisque mellitis omnes in stuporem rapiunt; sed foris & alibi ceu pueros se gerunt, nullamq; vitæ ac moribus constantiam probitatis aut disciplinæ præferunt.

Venit mihi hic in mentem alterius sarcasmi ac joci acerbioris à Solone sapiente in eodem Græcos contorti, quem in eodem lego Plutarcho: *Vos semper pueri estis, senex autem Græcorum nemo*. velut si diceret: si quis loquentes vos audiat, magnos vos Philosophos, quosdã Platones aut Aristoteles audire se credet; at si vitæ vestræ normam propius fuerit intutus, meruisse pueri deprehendimini; & vt pueri viuere; ac paucissimos inter vos reperire est, qui se autem, prudentum, cordatorum, sapientium, bonumq; exemplum præferentium ritum se gerant. Id ipsum de potissima seculi nostri concinatorum parte iudicium esto, si loquentes ipsos & in concione audias, credas, nisi aliunde eos perspectos habeas, oracula te audire, Hieronymos quosdam, Augustinos, Ambrosios, Chrysostomos, aut aliquem ex illustribus illis veteris Ecclesiæ Patribus, si alio in loco eos videas, atq; vitæ ipsorum rationem propius examinaris, infantes esse & pueros deprehendes, meram in moribus ipsorum pueritiam, & nihil in actionibus aut conuersatione, quod senem aut hominis sapientis gestus vel mores sapiat, elucere.

Reficiant hæc mihi omnia senes illos stolidos ac fatuos, quos Ezechiel tergum scribit altari obuertisse, solem orientem respexisse, & adolescentium floridorum ac vegetorum ritum stultos auribus interfuisse. Ecquæ n. abominatio, ecquod probrum, imo quæ infania, viros jam canitie albicantes, jam pedem alterum in Charontis habentes symba, qui non nisi

Plutarch. li. de profect.

Plutarch. Solonis in Græcos scomma.

Ezech. 8.

unicum Dei spectare obsequium ac cultum, ad alteram vitam anhelare, pietatem docere, sapientiæ exempla edere, alijq; ad vitam recte legitimeque instituendam exemplo præire deberent; tunc potissimum inepire, insaniam consecrari, tergum & humeros pietati obuertere, præ alijs dissolutioni studere, amores illicitos prosequi, ad impudiciam aspirare, vanitatibus voluptatibusq; indulgere, iuenculum, ac prope puerum agere. Maxima inquam hæc est abominatio & dedecus probroissimum. An non idipsum diciqueat, de tot veteribus annosiq; Prælati, Pastorebus, Episcopis, Prædicatoribus, ac sæculi nostri Doctoribus? qui, tametsi annis graues, canitie aut etiam caluitie venerabiles, frontem rugosi, oculos pene cæcutescentes, ac facti silicentia, ac scipione gressu fulcientes; adolecentulos tamen imitati gressiunt, sine ulla sollicitudine in omni dissolutione viuunt, quasi pueri forent; nec non semper & omni in risum ac voluptatem non aliter captat, quam si in ætatis flore ac vere agerent. Videas eos veste eleganti ac splendida indui, regifice epulari, omni generis indiscriminatim contubernia ac symposia frequentare, ubiq; insolenter ridere & iocari, mulierum familiaritates ac colloquia magna cum dissolutione consecrari, in gestibus & moribus aulicissimos captare, denique in vniuersa vitæ ratione omnibus offendiculo esse, an non hæc meræ & inaudita sunt abominaciones?

Non ita vitam instituit gloriosus Apostolus noster Iudas, sed vt vir semper prudens, sapiens; & omnibus in rebus cordatus adeo se modeste in Apostolatu suo gessit, omnes vt eum audientes aut videntes vt verum Dei seruum habuerint, ac qui vnicum illius spirabat amorem, & animarum salutem. Habuit namq; duas illas illustres dotes ad perfectionem magni alicuius viri requisitas, veritatem inquam doctrinæ & integritatem vitæ, scientiam in concionando, ac sanctitatem in recte debiteq; viuendo. Adeo vt, iuxta hanc Redemptoris apud D. Matthæum formulâ, *Qui fecerit ita docuerit, hic magnus vocabitur in regno caelorum*; credendum sit, gloriosum hunc Apostolum, qui vtrumque, scientiam nimirum & virtutem, vitam probam ac prædica-

tionem, quamdiu in hoc mundo vixit, habuit, modo in altero inter maximos ac gloriosissimos sanctos recenleri.

Sic vobis persuadeatis velim, sanctæ pieq; Exhortati animæ, & vt credatis, obsecro: quia etiam ad Prælatos sanctitatem vitamque horum duorum fra & Pastores. trum simul & Apostolorum vobis proponentes, doctrinamque memoria recolentes, illos bene ageo do sequi conemini, illorum sectemini vestigia, vos ipsos demittendo, illorum imitami fidelitatem ac diligentiam, vos ipsos ad Deum conuertendo, animositatem illorum memineritis, aduersa & tribulationes in hoc mundo patiendo. Vos autem Pastores & Prælati, qui Iesu Christi pascitis gregem, qui fidelium duces, religionis bases, Scripturæ interpretes; Ecclesiæ columna estis, oculos in primos illos Pontifices ac summos Sacerdotes conijcite: considerate ipsorum in publicando Euangelio,licitudinem, in Deo colendo zelum, in conuertendis peccatoribus charitatem, in mundo Euangelij causa peragrando sudores ac labores, etiam in tot malorum tolerantia patientiam, ipsorum denique in animarum salute procuranda generositatem, nullum vt periculum aut discrimen formidarent.

Vos vero concionatores Euangelici con- Ad Præd-
templemini sanctos hos ac primos Ecclesiæ catores.
nostræ Doctores, & primos Spiritus S. discipulos. Videte quomodo ac qua Euangelium simplicitate annuntiarint, quo verbum Dei ardore promulgarint, qua crucis cultum modestia induxerint, qua de rebus sanctis sint humilitate locuti, qua Scripturas sacras fide exposuerint, qua mysteria reuerentia declararint, qua populorum, capacitati atque ingenio discretione se accommodarint, qua de rebus fidei sapientia egerint, & quo denique fructu ministerium suum exercuerint.

Vos vero indocti & idiotæ, ac vulgus, co- Ad populū.
gitationes paulisper sustollite, è terra non nihil vos subducite, atque mundo egredimini, & vobis ob oculos horum duorum Apostolorum vitam ponite, in tenebris vestris eos vt faces sequimini, vt Doctores in scitia, vt Prædicatores in incredulitate, in tempestate vt nauarchos, in erroribus vt conductores, in prælijs vt duces & antesignanos, in negotijs

vt tutores, in infirmitate vt medicos, in liris vt arbitros, & omnibus in aduersis & tribulationibus, quæ in vos ingruent, vt custodes ac propugnatores. Laudate quidem Dominum in sanctis eius, sed imprimis in duob. hisce Apostolis ac Fratribus, illumq; laudando ipsorum admiremini austeritatem, imitemini virtutes, patientiã ac pœnitentiã & mulemini illorum se & tementi vestigia, illorũ memineritis prædicationum, documenta nolite obliuisci, moresq; vestros vitæq; emendationem ad ipsorum mores vitamq; componite.

Quam vero tu, ô Deus ter maxime, vere es admirabilis! sed in duob. hisce sanctis tam profecto es laudabilis, quam in alio vniquam fuisse. Horum namq; duorum velut intrepidorum quorundam ducum opera es vltus, ad regium crucis tuæ signum plantandum; ceu peritorum nauclerorum ac conductorum, ad Ecclesiæ tuæ cymbã per mundi huius oceanum dirigenda; ceu Philosophorũ ac Theologorũ, ad gentes erudiendas, & idololatrias Deo lucrificandos; ceu interpretũ profundorum, ad voluntates tuas aperiendas, & omnia tua mysteria cunctis terræ nationibus declaranda; ceu Secretariorum & Cancellariorum, ad abolitiones, remissiones, gratias, indulgentias quorumlibet etiam delictorum omnigeno hominum generi concessas consignandas; denique ceu Pastorum zelantium, sedulorum ac vigilantium, ad oues omnes luporum faucibus expositas, inq; mundi huius deserto ac præcipitijs errabundas ad ouile tuum reducendas. Summe Deus, cum duos hosce Apostolos tam longinquum suscipere iter video, Arabiam penetrare, Syriam percurrere, Mesopotamiam peragrarè, aliasque prouincias peregrinas ingredi; videre mihi videor duos illos magnos populi tui duces, Iosue inquam & Caleb, ad regnum Chanaan idololatria infame explorandum profectos, quo legi tuæ ipsum subicerent, & ad nominis tui cultum traducerent. S. Simon namque & Iudas valuti duo generosi & validi duces, hæc infidelium prouincias exploratum abierunt, tibi que easdem subiecerunt, in iisdem ignaros docendo, ad meliora periticaes cõpellendo, peccatores conuertendo, & idola ac simulacra subuertendo. Nobis porro Deus

clementissime gratiam concede, eorum tam bene imitandorum, tibi in hoc mundo seruiendo, vt ad eorum etiam exemplum aliquando tecum in altero gloriosi ac beati esse mereamur, quo nos Pater & Filius ac Paracletus ille Spiritus perducere dignetur, Amen.

IN FESTO OMNIUM SANCTORVM.

Partitio.

1. De bonorum operum merito ac pretio.
2. Quam a beatorum sit beatitudo.
3. Qualis sit eadem.
4. De oïo beatitudinibus generatim.
5. De paupertate spiritus.
6. De miribus & patientibus.

Gaudete & exultate, quia merces vestra copiosa est in caelis, Matth. ii.

FIGYRA.

CVM fortissimus ille Hebræorum Princeps David arcem Sion, arte & natura inter ceteras Israel arcis munitissimam, numerosa militum corona circumquaq; cinctisset, & Iebuzæi, qui eidem inclusi oppugnabantur, acriter & strenue sese defenderent, vt Principes Iuda & fortissimos Israel ad fortiter agendum ipsiusq; arcis expugnationem maturandam incitaret præmium, acce ad victoriam & triumphum calcare omnibus fortiter agentibus, ac summos honores, veros virtutis & fortitudinis stimulos, proposuit. Equidem cum egregium hocce Davidis facinus animo reuoluo accuratius, in eo ad oculum expressum videre videor, quod Deum inter & hominẽ, quoad cœlorum expugnationem quotidie transigitur. Deus quippe, Dominus ille dominantium, ac totius vniuersi Imperator, vt nobis in obsidio arcis illius validissimæ, totius inquam mundi valli ac velut armentarij, sed arcis, quæ non nisi à violentis & à strenue pugnantibus, teste Evangelista, expugnatur, quæq; vniq; à Diabolis, tartareis illis Iebuzæis, aditũ quoquo modo prohibentibus, propugnatur, vt nobis inquam